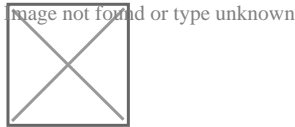

Μοναχός Συμεών Ξενοφωντινός (1893 - 12 Νοεμβρίου 1983)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

ο Οσιώτατος Μοναχός Συμεών Ξενοφωντινός

ο Οσιώτατος Μοναχός Συμεών Ξενοφωντινός

Ο κατά κόσμον Σπυρίδων Γερασίμου Πυλαρινός γεννήθηκε στο χωριό Ιλάριον της Κεφαλλονιάς. Τελείωσε το Γυμνάσιο στη Θεσ-σαλονίκη. Εργάσθηκε καπετάνιος στα πλοία, μηχανοδηγός στα τρένα, γνώριζε αγγλικά και με τον κόπο του απόκτησε μεγάλη περιουσία. Ήλθε και σε γάμου κοινωνία. Από τον γάμο του απόκτησε έναν υιό που έγινε αξιωματικός και φονεύθηκε κατά την οπισθοχώρηση του αλβανικού μετώπου. Μετά τον θάνατο και της συζύγου του μοίρασε την περιουσία που είχε στη Θεσσαλονίκη σε συγγενείς κι έφυγε για το Πε-ριβόλι της Παναγίας μας το 1958.

Ερχόμενος στο Άγιον Όρος στην αρχή εργάσθηκε ως μισθωτός κη-πουρός στη μονή του Αγίου Παύλου και κατόπιν στη μονή Ξενοφώντος. Όταν αποφάσισε να μονάσει, παρέδωσε στον ηγούμενο Ευδόκιμο ένα ποσό λιρών, που είχε φέρει από τον κόσμο. Εκάρη μεγαλόσχημος μο-ναχός το 1958 κι έλαβε το όνομα Συμεών προς τιμήν του Αγίου Συμεών του Στυλίου. Υπήρξε αγωνιστής και βιαστής μοναχός. Είχε κάποτε 14 έτη να εξέλθει της πύλης της μονής. Διακόνησε ως αρχοντάρης, μάγει-ρος και κολλυβάς.

Μία περίοδο του είχε παρουσιασθεί κήλη, που τον καταταλαιπωρούσε και από τους πολλούς πόνους διπλωνόταν στα δύο. Βρισκόταν στο ψαρόσπιτο, ένα οίκημα στην είσοδο της μονής, και παρακαλούσε την Πα-ναγία να τον βοηθήσει. Του παρουσιάσθηκε η Παναγία μέσα σε νεφέλη να κατεβαίνει. «Όπως είναι», έλεγε, «σε μία εικόνα στο Βατοπέδι». Τον ευλόγησε και τον θεράπευσε. Μέσα στην απλότητα και τη χαρά του φώναζε: «Μη φεύγεις, μη φεύγεις, Παναγία μου». Όλος ο χώρος ευωδίασε. Η Παναγία πάλι ανέβηκε και χάθηκε μέσα σε φως δυνατό και διαφορετικό. Μετά την αναχώρηση έμεινε η λεπτή εκείνη ευωδία.

Πάλι είδε την Παναγία να έρχεται με καΐκι στην παραλία. Να της συμπαρίστανται οι άγιοι Γεώργιος ο Τροπαιοφόρος, ο προστάτης της μονής και Δημήτριος ο

Μυροβλύτης, και να δορυφορείται από πλήθος αγγέλων. Εισήλθε στο Καθολικό της μονής, το παλαιό και το νέο, στην τράπεζα και το μαγειρείο. Όλος ο τόπος έλαμπε. Την παρακαλούσε ο αγαθός Συμεών να μείνει. Εκείνη του έλεγε: «Έχω να πάω σε πολλά μέρη ...». Άλλη μία φορά είδε σε όραμα την Παναγία, μαζί με τις αγίες Μαρίνα, Ευφημία και Αικατερίνη, ενώ ήταν στους κήπους και είχε ξαπλώσει στη γη από τους πολλούς πόνους.

Του άρεσε να διηγείται στους νεότερους μοναχούς τα της ζωής του. Τέσσερις φορές τον κάλεσαν στον στρατό. Στην πολύκλαυστη μικρασι-ατική καταστροφή ήταν στη Σμύρνη. Με δάκρυα στα μάτια έλεγε πως δυστυχώς υπήρχε και ξεπεσμός στην πόλη. Οι στρατιώτες μας έκαναν και λάθη. «Γι' αυτό επέτρεψε ο Θεός να τα χάσουμε όλα», έλεγε. Κλαίγοντας διηγείτο πως οι Άγγλοι στο λιμάνι της Σμύρνης υπερφόρτωναν σε βάρκες τους Έλληνες και βυθίζονταν. Όσοι προλάβαιναν να σωθούν και γνώριζαν κολύμβηση πήγαιναν στα καράβια ν' ανέβουν και τους έκοβαν τα χέρια ... Μία φορά, που τον κάλεσαν στον στρατό, θυμάται, είχε αναπαυθεί ο άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως και όλοι μιλούσαν για τη μεγάλη του αγιότητα.

Ήταν λίαν φιλακόλουθος. Πάντοτε ήταν πρώτος στο Καθολικό. Σηκωνόταν αρκετή ώρα πριν την αρχή του Μεσονυκτικού, για να ετοιμασθεί και να προσευχηθεί. Μία φορά, πηγαίνοντας για την ορθρινή ακολουθία, είδε τον διάδρομο της κόρδας που κατοικούσε κατάφωτο. Άγγελοι φεγγοβόλουν τον τόπο κι έψαλλαν εξαίσια.

Μία ημέρα δεν πρόλαβε την τράπεζα. Με παράπονο απευθύνθηκε στην αγία Ευφημία, που ήταν το παρεκκλήσι της εκεί στο αρχονταρίκι: «Εργάζομαι από το πρωί ως το βράδυ και δεν έχω ούτε λίγο ψωμί να φάω». Ξαφνικά βρέθηκαν στα χέρια του δύο ζεστά πρόσφορα. «Γλυκύ-τερα και ωραιότερα», έλεγε, «δεν έφαγα ποτέ στη ζωή μου».

Ήταν πάντοτε αυστηρός στον εαυτό του. Συγκαταβατικός όμως προς τους άλλους. Μυστικός εργάτης των αρετών. Για να βγάλεις λόγο από το στόμα του, έπρεπε να κοπιάσεις. Είχε πάρα πολλές θείες εμπειρίες. Από ορισμένα περιστατικά φαίνεται ότι εκοσμείτο από το διορατικό χάρισμα. Όταν τον ρωτούσαν: «Πού το ξέρεις, Γέροντα;». Απαντούσε: «Μου το λέγει μια κρυφή ελπίδα στην καρδιά». Τους λαϊκούς που ζητούσαν τις συμβουλές του, τους έστελνε στους εξομολόγους. Απέφευγε συστηματικά τον ανθρώπινο έπαινο και την προβολή. Ένας αδελφός που τον πλησίασε σε ώρα ακολουθίας αισθάνθηκε άρρητη ευωδία. Στα τέλη του, σχεδόν έχασε το φως του, έβλεπε μόνο σκιές, αλλά συνέχιζε να πηγαίνει σιγά-σιγά στην εκκλησία, αρνούμενος να κρατήσει μπα-στούνι. Δεν επιτρέπεται άλλος με μπαστούνι, εκτός από τον ηγούμενο», έλεγε. Συνεχώς κρατούσε το κομποσχοίνι

του λέγοντας τη γλυκιά ευχή τού Ιησού. Στη δύση του βίου του άκουγε ουράνιες ψαλμωδίες. Κατά μαρτυρία πολλών πατέρων στις αγρυπνίες το πρόσωπό του έλαμπε.

Ευλαβέστατος πάντοτε ο ευλογημένος. Γέρος και άρρωστος έτρεχε με λαχτάρα παιδιού στο Καθολικό. Όταν είχε μεγάλη αδυναμία, διά-βαζε στο κελλί του κι έκανε κομποσχοίνι. Έκανε και μετάνοιες όσο μπορούσε. Στην αδυναμία του να κάνει εδαφιαίες μετάνοιες, έκανε ως εκεί που έφθανε. Έβαζε μετάνοια και στους διακονητές που τον βοηθούσαν· στον γηροκόμο του παπα-Πρόδρομο, που τον φρόντιζε όσο πιο καλά μπορούσε. Τους ευχαριστούσε όλους με χαρά ψυχής μεγάλη. Είχε ένα αθώο βλέμμα σαν μικρό παιδί. Το πρόσωπό του έλαμπε από αγαλλίαση, όταν μεταλάμβανε των αχράντων Μυστηρίων. Κάποτε τον είδαν στη Λιτή του Καθολικού να υψώνει τα χέρια του ψηλά. Όταν του είπαν: «Τί κάνεις εκεί Γερο-Συμεών»; Απάντησε: «Καμιά φορά ξεχνάω και προσεύχομαι». Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 12.11.1983. Στην ανακομιδή των λειψάνων του τα οστά του ήταν κατακίτρινα.

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Ξενοφώντος. Πληροφορίες παλαιών Ξενοφωντινών πατέ-ρων.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, *Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β' - 1956-1983, σελ. 1079-1082*, Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.